

101.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 10 lutego 1926 r.

o regulowaniu cen przetworów zbóż chlebowych, mięsa i jego przetworów oraz odzieży i obuwia przez wyznaczanie cen.

Na mocy art. 1 p. c. ustawy z dnia 29 grudnia 1925 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. z r. 1926 № 1 poz. 2), zarządza się co następuje:

§ 1. Ceny na mąkę, pieczywo, mięso, słoninę, smalec i wyroby masarskie, jako też na odzież i obuwie mogą być wyznaczane na zasadzie kosztów produkcji i gospodarczo usprawiedliwionych kosztów wymiany w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia, o ile zajdzie tego potrzeba dla zapobieżenia i przeciwdziałania wyższości cen.

§ 2. Zarządy gmin miejskich, wydzielonych z powiatowych związków komunalnych, liczących ponad 15.000 mieszkańców gmin miejskich województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego i gmin miejskich województw: poznańskiego i pomorskiego oraz, za uprzednią zgodą wojewodów, zarządy wszystkich innych gmin miejskich i gmin wiejskich mogą wyznaczać ceny na wszystkie, lub niektóre przedmioty powszedniego użytku, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, po wysłuchaniu opinii miejscowej komisji do badania cen.

Wyznaczać ceny można tylko na te rodzaje (gatunki) przedmiotów, które na miejscowym rynku są masowo spożywane (użytkowane).

Co do cen na odzież i obuwie, to mogą być wyznaczane ceny jedynie na odzież i obuwie robocze gotowe, t. j. niewykonane bezpośrednio na zamówienie zużywającego.

Zarząd gminy jest obowiązany powziąć uchwałę co do potrzeby wyznaczania cen również na wniosek miejscowych zrzeszeń spóżywców i organizacji zawodowych.

§ 3. W razie powzięcia przez zarząd gminy uchwały o wyznaczeniu cen winien on powołać komisję do badania cen.

Liczbę członków komisji do badania cen ustala zarząd gminy według własnego uznania. Komisja w żadnym razie nie może liczyć mniej, niż 6 członków i winna reprezentować w równej ilości z jednej strony rolnictwo, właściwe gałęzie przemysłu (rzemiosł) i handlu, z drugiej zaś spóżywców w osobach

przedstawiciele spółdzielni spóżywców i związków robotniczych (pracowniczych).

Wojewodowie wskażą zrzeszenia na terenie województwa, które należy wezwać do delegowania reprezentantów do komisji do badania cen.

§ 4. Komisję do badania cen powołuje kierownik zarządu gminy. Na jego wezwanie zrzeszenia, wskazane przez wojewodę, delegują członków komisji i ich zastępców.

W razie niewyminienia delegatów w określonym terminie, lub niedelegowania ich na posiedzenie komisji przez właściwe zrzeszenia, zarząd gminy powołuje według własnego uznania członków komisji, reprezentujących bądź wytwórców, bądź spóżywców.

Członkami komisji mogą być nieposzlakowani obywatele gminy.

§ 5. Do zakresu działania komisji do badania cen należy:

- a) opinjowanie, na jakie rodzaje (gatunki) przedmiotów wymienionych w § 1 należy wyznaczać ceny;
- b) opinjowanie o cenach na mąkę, pieczywo, mięso, słoninę, smalec i wyroby masarskie, jako też na odzież i obuwie na zasadzie kosztów produkcji i gospodarczo usprawiedliwionych kosztów wymiany;
- c) sprawdzanie kalkulacji cen składanych komisji przez wytwórców i kupców.

§ 6. Posiedzenie komisji do badania cen zwołuje w miarę potrzeby, lub na żądanie $\frac{1}{3}$ członków komisji, kierownik zarządu gminy, lub jego zastępca, którzy przewodniczą komisji, jednakże nie biorą udziału w głosowaniu.

Przewodniczący komisji zwołuje posiedzenie w ciągu trzech dni od dnia następnego po postawieniu żądania zwołania komisji.

O ile komisja składa się z większej liczby członków, niż z sześciu, to, na mocy uchwalonego przez siebie regulaminu, może obradować w sekcjach po sześciu członków, w których to sekcjach będzie reprezentowane rolnictwo, właściwe gałęzie przemysłu (rzemiosł) i handlu w równej ilości ze spóżywcami.

Głosowanie nad wnioskiem co do wysokości cen przedmiotów odbywa się w obecności co najmniej dwóch członków komisji lub sekcji, po jednym z grupy wytwórców (kupców) i spóżywców. W razie niedojścia do skutku w pierwszym terminie posiedzenia komisji z powodu braku wskazanego wyżej kompletu wyznacza się niezwłocznie drugi termin posiedzenia, na którym odbywa się głosowanie nawet w obecności dwóch członków komisji lub sekcji, niezależnie od tego, jaką grupę reprezentują.

Uchwała zapada większością głosów członków komisji, lub sekcji, obecnych na posiedzeniu. Protokół komisji, lub sekcji wraz z wnioskiem mniejszości i wynikami odbytego głosowania, winien być przedstawiony zarządowi gminy po ukończeniu obrad.

Komisja może wezwać rzeczoznawców z pośród osób nieposzlakowanych.

§ 7. Zarząd gminy powożmie uchwałę o wyznaczeniu ceny na przedmioty objęte jego decyzją

(§ 2 ust. 1) w ciągu dwóch dni od wydania opinii przez komisję. Kierownik zarządu gminy podaje wyznaczone ceny do wiadomości publicznej najpóźniej w ciągu następnej doby, przyjętym w danej miejscowości zwyczajem. Ogłoszone w ten sposób ceny obowiązują od dnia następnego po ogłoszeniu i winny być ujawnione we właściwych przedsiębiorstwach handlowych. Dzień i sposób ogłoszenia cen odnotowuje kierownik zarządu gminy, lub jego zastępca na protokóle uchwały komisji. Odpis protokółu winien być przesłany do wiadomości władzy nadzorczej gminy.

§ 8. Od uchwały zarządu gminy przysługuje każdemu z członków komisji do badania cen prawo złożenia zażalenia w terminie trzydniowym od daty ogłoszenia uchwały do właściwej władzy nadzorczej, która decyduje ostatecznie. Zażalenie składa się na ręce kierownika zarządu gminy, który przesyła je wraz z protokołami uchwał komisji i zarządu gminy do trzech dni właściwej władzy nadzorczej.

Złożenie zażalenia nie wstrzymuje samo przez się wykonania uchwały zarządu gminy. Jednakże skarżący może się zwrócić do władzy nadzorczej o wstrzymanie wykonania uchwały zarządu gminy, a władza ta może temu zadość uczynić, jeśli względy publiczne nie stoją na przeszkodzie.

§ 9. Władza nadzorcza właściwej gminy ma prawo:

- a) polecić zarządowi gminy powzięcie uchwały co do potrzeby wyznaczania cen na wszystkie, lub niektóre artykuły, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia;
- b) nakazać zarządowi gminy wyznaczanie cen, lub zaniechanie tej czynności;
- c) uchylić uchwałę zarządu gminy z poleceniem powzięcia nowej uchwały na podstawie udzielonych przez władzę nadzorczą wyjaśnień i wskazówek;
- d) rozwiązać komisję, lub sekcję z równoczesnym poleceniem bezwzględnego powołania nowej komisji lub sekcji w innym składzie członków.

Władza nadzorcza, przed wydaniem decyzji, winna wysłuchać opinii czynników fachowych.

§ 10. Winni żądania, lub pobierania cen wyższych od wyznaczonych w myśl niniejszego rozporządzenia, lub nieujawnienia tych cen ulegną karze według art. 3, 4 i 5 ustawy o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku.

§ 11. Władze administracyjne I-ej Instancji, przed wydaniem orzeczeń karnych za przekroczenia, przewidziane niniejszem rozporządzeniem, powinny w każdej sprawie wysłuchać opinii komisji do badania cen, zwołanej w myśl § 3 i 6 niniejszego rozporządzenia. Na posiedzeniu komisji zwołanem dla powzięcia takiej opinii przewodniczy delegat władzy administracyjnej.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem

województwa śląskiego i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Al. Skrzyński*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*
